

Kántor Zsolt

Budapest-gospel

*Mint a főszöveg és a margó.
Buda és a Duna.
Majd a lábjegyzetek: Pest.
A hidak léniák.
A tipográfiát Idő Bácsi csinálta,
az Úr Isten. Magyar Jeruzsálem.
Így apostrofálta a várost nagyapám.
A debreceni piac zöldségese.
Szeretett fölmenni Budapestre.
Onnan folyik az áldás olaja a vidékiekre.
A fejről. Jákob szakállán le.
Egészen a cipőig. Beborítva a testet.
Úgy beszélt a fővárosról, mint egy könyvről.
Bárhol lapozod fel, titkokat tapintasz.
Meglépetést, váratlan csodát.
Ugyanakkor búnt, hajszát és intoleranciát.
Az összes embertípus fellelhető ott,
de másképp, mint az Alföldön
vagy a Dunántúlon. Budapesten
a gögösség is lágyabb, a tartást imitálja.
Csak olykor villan ki a hiúság térde
a tarka köpönyeg alól.
Vidéken nyers a felfuvalkodottság,
meztelen. Tessék, ez van! Exhibicionista
magakelletés van a kivagyiságra aggatva,
mint a vacak ékszer. Bezzeg Pesten a bizsu is
kellemes cicoma, ha kedves arccal párosul.
Pesten nem izgatja magát senki,
igazából munkanélküliség sincs,
csak laza pezsgés, ha akarom lustaság,
ha úgy nézzük, elegáns semmittevés.
De valahogy mindig előkerül a megoldás.
Nagyapám mindig boldogan érkezett haza,
ha Budapesten járt. Valami löket, kenet,
bölcesség és vidám szellem járta át.
Gyerekként ennyit tudtam Budapestről
a debreceni Kálvin tér harangjai alatt.
Majd elbatároztam, ha nagy leszek,
én is följárok Pestre minden áldott héten.*